

Το σύγχρονο Αργοστόλι μετά το σεισμό του 1953

Το τοπίο στη λογοτεχνία

Φώτος Γιοφύλλης, «*Νοσταλγία στους αντίποδες*», από τη συλλογή: *Ποίηση μισού αιώνα 1906-1956*, Εκδόσεις Το ελληνικό βιβλίο, Αθήνα 1964.

[...] Αργοστόλι και Ληξούρι

Και τους μύλους του Μουσούρη

Κ' έλαμψε τ' ακροθαλάσσι

Το λιμάνι κι ως τη Λάση!

“Κι επήρα την κιτάρα μου, τη γιόμισα κορδέλες

Και στα καντούνια περβατώ για τ' όμορφες κοπέλες”

Νίκος Φωκάς, «Προσεισμικό και μετασεισμικό Αργοστόλι», από τη συλλογή: *Μια πόλη, ένας συγγραφέας*, (επιμέλεια: Μισέλ Φάις), Εκδόσεις Μίνωας, Αθήνα 2001.

«...Το “Αργοστόλιον” ως λέξη, παρά την ελληνοφάνειά της, δεν είναι ελληνική καθώς στα βενετσιάνικα Argostolo σήμαινε κάτεργο. Το Αργοστόλι λοιπόν υπήρξε κάποτε τόπος καταδίκης, τον οποίο διαδέχτηκε μια κωμόπολη και αργότερα μια πόλη που επέζησε ενάμιση σχεδόν αιώνα από την κατάρρευση της ενετική δημοκρατίας μέχρι τους πολυθρήνητους σεισμούς του 1953. Τότε, μετά τους Ενετούς, τους Γάλλους, τους Άγγλους, ήρθαν οι Αθηναίοι κατακτητές για να απαλλάξουν τον τόπο όχι μόνο από τα ερείπια του προηγούμενου αιώνα αλλά και από κάθε γενικά μνήμη. Άνθρωποι χωρίς μνήμη οι ίδιοι, παρόμοια με τους εντολοδότες τους και κυβερνήτες μας, μισούσαν γενικά τις μνήμες, όχι βέβαια μόνο στο Αργοστόλι, αλλά και σε κάθε γωνιά ελληνικής γης. Σ' έναν ισοπεδωμένο λοιπόν χώρο, χωρίς μνήμες, σαν να μην είχαν υπάρξει εκεί ποτέ άνθρωποι, ιστορία, ζωή, καθημερινότητα, μνημεία, μνήματα, εκκλησίες, αρχοντικά σπιτάκια, κτίστηκε μια οικιστική γελοιογραφία στα μέτρα των Αθηναίων εργολάβων και των κυρίων τους. Παρ' όλες τις κατοπινές βελτιώσεις και συγκαλύψεις, η εξοργιστική γελοιογραφία κάτω από τη διαφάνεια των βελτιώσεων και των συγκαλύψεων αυτών εξακολουθεί να προκαλεί, ιδίως τους θερινούς μήνες,

όταν στην πρόκληση προστίθεται και η παραμόρφωση της πόλης από τον τουρισμό.»